

voor de staat van onderhoud van de dierentuin¹⁹).

De Diergaarde kende een nogal gesloten organisatie. Alleen als aandeelhouder en als lid kon men de tuin op elk moment dat deze geopend was bezoeken. Mensen die geen lid waren konden dat alleen op bepaalde dagen en dan nog alleen in de zomermaanden.

De commissie van advies suggereerde om een systeem met abonnees in te voeren²⁰). Zo zouden meer mensen de Diergaarde kunnen gaan bezoeken waardoor de inkomsten zouden gaan stijgen. Dit plan hield echter ook een risico in want het invoeren van een systeem met abonnees zou veel leden kunnen gaan kosten. Het was de vraag of de stijging van de inkomsten via de abonneegelden zou opwegen tegen het verlies aan inkomsten vanwege een kleiner aantal leden²¹). Dit idee sloeg bij het bestuur dan ook niet zo erg aan.

De dierentuin was voornamelijk het domein geweest van de beter gesitueerden uit Rotterdam en omgeving. Eigenlijk wilde men dat het liefst zo houden. Men zag wel in dat een toleranter toegangsbeleid geld zou opleveren maar men vreesde dat dit ten koste zou gaan van het 'cachet' van de Diergaarde²²).

Men trachtte het lidmaatschap aantrekkelijker te maken door meer activiteiten in de tuin te organiseren. Zo had men in 1930 in augustus en september, ter ere van de vijftigste verjaardag van koningin Wilhelmina, de tuin met feestverlichting opgefleurd. Dit zorgde voor een flinke belangstelling²³).

Verder organiseerde men activiteiten zoals: een fotowedstrijd, een tentoonstelling en een Japans tuinfeest²⁴). In 1935 voerde men een verlaging van de contributie in en dit leverde zo'n 250 nieuwe leden op²⁵). In 1932 had men de tarieven ook al eens herzien maar dit had niet voldoende effect gehad²⁶).

De commissie van advies suggereerde om de culturele functie van de Diergaarde te verkleinen zodat er meer aandacht zou kunnen komen voor de primaire functie van de tuin²⁷). Dit zou moeilijk te realiseren zijn omdat veel leden juist lid waren geworden vanwege die culturele functie. Al sinds de oprichting bezat de Diergaarde een sociëteit die een ontmoetingsplaats was voor de leden. De exploitatie daarvan was een dure zaak. Het sociëteitsgebouw moest worden gerenoveerd en dit zou een flinke som geld gaan kosten. De directeur van de Diergaarde, Kuiper, zag hier de noodzaak wel van in, maar realiseerde zich ook dat deze investering niet zou leiden tot financiële verlichting²⁸).

Al in 1932 werd de mogelijkheid geopperd om de Diergaarde te verplaatsen²⁹). Door deze verplaatsing zou men een begin kunnen